

Sygn. akt II K 227/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Drobińska

Protokolant: Klaudia Lepak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02.08.2018 r., 10.10.2018 r., 21.11.2018 r., 23.01.2019 r., 11.03.2019 r., 10.04.2019 r. sprawy

D. Z. (Z.)

córki B. i U. z domu L.

ur. (...) w C.

oskarżonej o to, że:

w dniu 3 listopada 2017 roku, w C. na ulicy (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że prowadząc samochód osobowy marki C. nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności i podczas wykonywania manewru skrętu w prawo z ulicy (...) na ulicę (...) nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującej rowerem R. L. (1), która poruszała się drogą dla rowerów i zderzyła się z nią na skutek czego kierująca rowerem doznała powierzchownego urazu podudzia oraz zakażonej martwicy pourazowej tkanek miękkich lewej nogi z dużym owrzodzeniem, co naruszyło czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

orzeka

1. ustala, że oskarżona **D. Z.** popełniła czyn zarzucany jej aktem oskarżenia tj. przestępstwo z art.177§1 kk i na podstawie art.66§1 i 2 kk i art. 67§1 kk postępowanie karne wobec tej oskarżonej warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,
2. na podstawie art. 67§3 kk zobowiązuje oskarżoną do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej R. L. kwoty 600 zł (sześćset złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w terminie 6 (sześciu) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku,
3. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Sygnatura akt II K 227/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 listopada 2017r. między godz. 10:00-10:30 R. L. (2) poruszała się rowerem typu damka. Jechała ścieżką rowerową równoległą do ul. (...) w kierunku C.. Chciała przejechać przez przejazd dla rowerów na ul. (...).

W tym samym czasie D. Z. kierowała samochodem marki C. (...) o nr rej. (...). Poruszała się ulicą (...) w kierunku C.. Zamierzała skręcić w prawo w ul. (...). Widziała poruszającą się w kierunku ul. (...) rowerzystkę R. L..

Jezdnia ul. (...) w C. ma szerokość 10 m. Ma dwa pasy ruchu. Przed skrzyżowaniem z ul. (...) jadąc w kierunku C. jest trzeci pas – do skrętu w lewo w ul. (...). Przy ul. (...) w kierunku C. i ul. (...), która jest prostopadła do ul. (...), jest chodnik o szerokości 1,5 m, wykonany z kostki brukowej koloru szarego oraz ścieżka rowerowa o szerokości 1,6 m (ścieżka rowerowa jest bliżej jezdni), wykonana z kostki brukowej koloru czerwonego. Na skrzyżowaniu ul. (...) znajduje się przejście dla pieszych oraz przejazd dla rowerów z wysepką oddzielającą dwa pasy ruchu, sygnalizacją świetlną oraz oznaczeniem poziomym i pionowym. Sygnalizacja na tym skrzyżowaniu jest adaptacyjna, tj. czas trwania wybranych faz jest zmienny i zależny od chwilowych charakterystyk ruchu i funkcjonuje w oparciu o dane z detektorów pojazdów i pieszych. W dniu 3 listopada 2017r. nie było żadnych awarii ani nieprawidłowości w działaniu sygnalizacji świetlnej.

Kiedy D. Z. dojechała do skrzyżowania ul. (...) sygnalizator dla jej kierunku ruchu nadawał sygnał czerwony. Po chwili zapaliła się strzałka warunkowa zielona dla skrętu w prawo, w ul. (...). Kobieta rozpoczęła manewr skrętu w prawo. W tym samym czasie R. L. (2) wjechała na przejazd dla rowerów przy ul. (...), ponieważ dla jej kierunku ruchu nadawany był sygnał zielony. Obie uczestniczki ruchu poruszały się z minimalną prędkością. Wówczas samochód C. uderzył w lewą tylną część roweru R. L.. R. L. (2) straciła równowagę i spadła z roweru.

(dowód: szkic sytuacyjny – k. 4; protokół oględzin miejsca – k. 31-32; dokumentacja zdjęciowa z planem skrzyżowania – k. 40-45; pismo (...) k. 57-60; opinia z zakresu wypadku drogowego – k. 96-107v.; zeznania świadka R. L. – k. 2-3,46-47v., 87v.-88; częściowo wyjaśnienia oskarżonej – k. 35-36v., 46-47v., 81-81v.)

D. Z. natychmiast wyszła z pojazdu i udzieliła R. L. (2) pomocy. Najpierw zawiozła ją do ośrodka zdrowia w C. przy ul. (...). Tam polecono udać się do Szpitala (...) w C.. Z uwagi na brak czasu do placówki ostatecznie zawiozła ją córka D. J. S.. Jeszcze przedtem D. Z. zawiozła rowerzystkę do jej domu, tam też zostawiła rower. Stamtąd do szpitala z rowerzystką pojechała J. S.. W szpitalu stwierdzono u niej powierzchowny uraz podudzia. Po udzieleniu pomocy J. S. odwiozła pokrzywdzoną do domu.

5 listopada 2017r. u R. L. rozpoznano pourazowy krwiak goleni lewej i zalecono dalsze leczenie w poradni chirurgicznej.

Następnie w okresie od 4 do 19 grudnia 2017r. R. L. (2) przebywała na oddziale chirurgii ogólnej Szpitala (...) w C. z uwagi na zakażoną martwicę pourazową tkanek miękkich lewej goleni z dużym owrzodzeniem. Wykonano wycięcie zakażonych tkanek martwiczych, włączono antybiotykoterapię, w dalszej kolejności wycięto i wtórnie zszyto ranę lewej goleni.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 10-12, 15-19; pismo SP ZOZ w C. - . 134; zeznania świadków: zeznania świadków: R. L. – k. 2-3,46-47v., 87v.-88; J. S. – k. 48v., 81v.; częściowo wyjaśnienia oskarżonej – k. 35-36v., 46-47v., 81-81v.)

W rowerze ujawniono drobne zarysowania na konstrukcji. Ogumienie roweru i hamulce były sprawne.

Na przednim zderzaku samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) ujawniono kilka rys. Na wysokości środka prawej lampy i prawego halogenu ujawniono pionową rysę długości około 3 cm. W okolicy środka zderzaka ujawniono dwie oddalone od siebie o około 4 cm pionowe rysy o długości około 2 cm. Po zdarzeniu w pojeździe m.in. pomalowano tylne prawe drzwi, które obecnie mają inny odcień niż pozostała część karoserii.

(dowód: protokół oględzin pojazdu – k. 50-52; k. 141-157)

Z uwagi na upływ czasu nie uzyskano zapisu monitoringu obejmującego przedmiotowe skrzyżowanie w dniu zdarzenia.

(dowód: pismo UM w C. – k. 13)

Z przeprowadzonej analizy przebiegu zdarzenia wynika, że oskarżona kierując pojazdem C. swoim nieprawidłowym zachowaniem bezpośrednio przyczyniła się do powstania przedmiotowego zdarzenia. Nie ma podstaw do wykazania rowerzystce przyczynienia się do powstania zdarzenia.

(dowód: opinia z zakresu wypadku drogowego – k. 96-107v.; zeznania biegłego P.J. A. – k. 160)

Biegła J. W. (1) w złożonej pisemnej opinii sądowo-lekarskiej stwierdziła, że charakter, rozległość i umiejscowienie uszkodzeń ciała R. L. wskazują, że spowodowały one naruszenie czynności narządu ciała (narząd ruchu) i rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk i nie stanowiły ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu z art. 156 § 1 kk. Z kolei biegła w opinii uzupełniającej podała, że w całości na podstawie przedstawionego materiału dowodowego nie można określić faktycznych okoliczności powstania uszkodzeń powłok podudzia lewego u pokrzywdzonej. Nie można wykluczyć możliwości wystąpienia, na skutek uderzenia w lewą tylną część roweru i upadku pokrzywdzonej na podłoże, urazu skrętnego stawku skokowo-goleniowego, przy próbie podparcia się kończyną w czasie upadku, z powstaniem krwiaka tej okolicy anatomicznej.

(dowód: opinia sądowo-lekarska – k. 23-25, 26-28; uzupełniająca opinia sądowo-lekarska – k. 113-116)

W złożonej pisemnej opinii biegła psycholog A. G. stwierdziła, że ogólny stan sprawności umysłowej R. L. mieści się w obszarze powyżej przeciętnej przewidzianej dla wieku. U badanej nie występują symptomy zaburzeń orientacyjno-poznawczych.

Procesy postrzegania i odtwarzania kształtują się prawidłowo, procesy zapamiętywania przebiegają bez zaburzeń. Poziom zdolności percepcyjnych pozwala badanej na prawidłowe postrzeganie i odtwarzanie spostrzeżeń. Wyniki badań nie wskazują na występowanie skłonności do wypełniania luk pamięciowych treścią zmyśloną.

(dowód: opinia psychologiczna – k. 91-92)

Oskarżona D. Z. nie była dotychczas karana sądownie. Nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

(dowód: dane o karalności – k. 53, 90; pismo KPP C. – k. 139-140)

Oskarżona D. Z. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Konsekwentnie wyjaśniała, że nie doszło do kontaktu jej pojazdu z rowerem pokrzywdzonej (k. 35-36v., 46-47v., k. 81-81v.).

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wskazywał, że oskarżona D. Z. dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu z 177 § 1 kk.

Ogólne okoliczności faktyczne nie budziły wątpliwości Sądu. Po pierwsze, nie ulegało wątpliwości, jakimi pojazdami i w jakim kierunku poruszali się oskarżona i pokrzywdzona. Fakt wykonania przez oskarżonego manewru skrętu w prawo z ul. (...) w ul. (...) również pozostaje poza sporem. Bez wątplenia pozostają okoliczności związane z organizacją ruchu w rejonie skrzyżowania ul. (...) w czasie zdarzenia.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka J. S., bowiem są one logiczne, spójne, nie zawierają luk ani wewnętrznych sprzeczności. Sąd nie znalazł podstaw, aby zeznania te zakwestionować czy poddać w wątpliwość. J. S. nie była naocznym świadkiem zdarzenia. Wiedzę na temat kwestionowanego zdarzenia czerpała z relacji swojej matki – oskarżonej, której z kolei Sąd w zakresie jej sprawstwa nie dał wiary, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej R. L., przy czym ma na uwadze, że zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym i te złożone na rozprawie różnią się w szczegółach. Jednakże jest to zrozumiałe z uwagi na upływ czasu od zdarzenia, wiek pokrzywdzonej, a dodatkowo na rozprawie wyjaśniła rozbieżności. R. L. (2) została

przesłuchana w obecności biegłego psychologa, która następnie wydała opinię psychologiczną. Biegła A. G. stwierdziła, że ogólny stan sprawności umysłowej R. L. mieści się w obszarze powyżej przeciętnej przewidzianej dla wieku. U badanej nie występują symptomy zaburzeń orientacyjno-poznawczych. Procesy postrzegania i odtwarzania kształtują się prawidłowo, procesy zapamiętywania przebiegają bez zaburzeń. Poziom zdolności percepcyjnych pozwala badanej na prawidłowe postrzeganie i odtwarzanie spostrzeżeń. Wyniki badań nie wskazują na występowanie skłonności do wypełniania luk pamięciowych treścią zmyśloną. Wnioski opinii pozwoliły dojść Sądowi do przekonania, że zeznania świadka R. L. mogą stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie. Świadek w sposób logiczny opisała przebieg zdarzenia, zachowanie oskarżonej po zdarzeniu oraz proces leczenia w związku z doznany w czasie zdarzenia urazem. Jej zeznania znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym, przede wszystkim w dokumentacji medycznej, opinii sądowo-lekarskiej, opinii z zakresu wypadku drogowego, a także częściowo w wyjaśnieniach oskarżonej. Sąd nie znalazł podstaw, aby zeznania te zakwestionować, czy poddać w wątpliwość. Pokrzywdzona przed zdarzeniem nie знаła oskarżonej, co za tym idzie – nie była z nią skonfliktowana, nie miała zatem powodów, aby ją bezpodstawnie obciążać. Co więcej, była zadowolona, że oskarżona zajęła się nią po wypadku, zawiozła ją do lekarza i wyraziła chęć dalszej pomocy.

Sąd uznał opinie biegłych J. W. (2), A. G. i P. A. za kategoryczne, wewnątrznie niesprzeczne, przedstawiające w sposób należyty, jasny i niebudzący wątpliwości wyniki przeprowadzonych badań, wnioski w nich sformułowane są jasne i logiczne, przy czym Sąd w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, któremu dał wiarę, przyjął wersję I opisaną w opinii biegłego P. A.. W ocenie Sądu brak jest podstaw do ich kwestionowania i podważania ich wiarygodności. Istotnym jest, że strony nie kwestionowały wiarygodności i prawidłowości sporządzenia wymienionych opinii.

Wątpliwości Sądu nie budzą pozostałe dokumenty zgromadzone w sprawie, bowiem zostały sporządzone rzetelnie przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku postępowania nie kwestionowały ich prawdziwości.

Natomiast za częściowo wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej D. Z., tj. w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym. Natomiast za nieprawdziwe uznał te twierdzenia oskarżonej, w których zaprzeczała, że doszło do kontaktu kierowanego przez nią pojazdu z rowerem pokrzywdzonej. W świetle pozostałych dowodów, w tym z zeznań pokrzywdzonej, opinii biegłego P. A. (wariant I), które Sąd uznał za wiarygodne, wyjaśnienia oskarżonej nie mogły się ostać. W ocenie Sądu takie twierdzenia oskarżonej stanowiły element przyjętej przez nią linii obrony, która miała uchronić ją przed odpowiedzialnością karną.

Jednocześnie Sąd uznał, że w sprawie nie zaistniały żadne okoliczności wyłączające winę, czy też bezprawność czynów. Oskarżona nigdy nie leczyła się psychiatrycznie ani odwykowo. Sąd w trakcie postępowania sądowego nie powziął wątpliwości, co do stanu jej zdrowia psychicznego.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżona D. Z. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk w ten sposób, że w dniu 3 listopada 2017r. w C. na ul. (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że prowadząc samochód osobowy marki C. nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności i podczas wykonywania manewru skrętu w prawo z ul. (...) na ul. (...) nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującej rowerem R. L. (2), która poruszała się drogą dla rowerów i zderzyła się z nią, na skutek czego kierująca rowerem doznała powierzchownego urazu podudzia oraz zakażonej martwicy pourazowej tkanek miękkich lewej goleni z dużym owrzodzeniem, co naruszyło czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

Kwalifikacja prawna czynu z art. 177 § 1 kk nie mogła budzić żadnych wątpliwości. Dla porządku przypomnieć należało, że odpowiedzialności karnej podlega, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk. Przestępstwo wypadku komunikacyjnego jest przestępstwem powszechnym, jego sprawcą może być każdy uczestnik ruchu drogowego, wodnego lub powietrznego, do którego adresowane są zasady bezpieczeństwa obowiązujące w danej dziedzinie ruchu. Przedmiotem ochrony czynu zabronionego stypizowanego treścią art. 177 § 1 kk jest bezpieczeństwo w komunikacji, a ściślej bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i

powietrznego pojazdów mechanicznych, a tym samym bezpieczeństwo dla życia i zdrowia osób uczestniczących w ruchu.

Zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym są regułami, które w oparciu o wiedzę i doświadczenie określają sposób korzystania z danej dziedziny ruchu. Przestrzeganie tych reguł minimalizuje zagrożenie bezpieczeństwa do granic, w których bardziej wartościowe od zagrożenia są korzyści społeczne płynące z możliwości korzystania z ruchu. Zasady bezpieczeństwa w określonej dziedzinie ruchu są ujęte w przepisach określających porządek poruszania się po szlakach komunikacyjnych i zachowania się w typowych dla danej dziedziny ruchu sytuacjach. W przypadku ruchu lądowego reguły te wyrażone są w szczególności w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym. W tym miejscu trzeba nadmienić, że ruch lądowy to ruch, który rozpoczyna się, przebiega lub kończy w miejscu otwartym dla ruchu publicznego. Nie ogranicza się on w szczególności do ruchu po drogach publicznych, lecz dotyczy wszelkich ogólnodostępnych i przeznaczonych do ruchu dróg, placów, stref, parkingów i ich części. Obok reguł skodyfikowanych, na zasady bezpieczeństwa w ruchu składają się reguły nieskodyfikowane, a wynikające jedynie z przepisów i z istoty bezpieczeństwa w ruchu. Zgodzić należało się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zgodnie z którym kierowca ma obowiązek prowadzić pojazd nie tylko zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także prowadzić pojazd w sposób rozważny i ostrożny, co oznacza, że winien on zachować bezpieczną prędkość dostosowaną do konkretnych warunków drogowych takich jak natężenie ruchu, warunki atmosferyczne, widoczność drogi, stan nawierzchni, predyspozycje kierowcy (por. Wytyczne Wymiaru Sprawiedliwości SN z 28.02.1975r., V KZP 2/74, opubl. L.). Reguły obowiązujące w danej dziedzinie ruchu mogą dotyczyć kwalifikacji osoby uczestniczącej w ruchu, stanu technicznego pojazdu oraz sposobu zachowania się osób uczestniczących w ruchu. Naruszenie zasad bezpieczeństwa ze względu na kwalifikacje uczestnika ruchu może mieć miejsce nie tylko wtedy, gdy uczestnik ruchu prowadzi pojazd bez uprawnień wymaganych przepisami prawa, ale i wtedy, gdy co prawda takie uprawnienia posiada, ale znajduje się w stanie zagrażającym bezpieczeństwu innych osób, np. w stanie nietrzeźwości, zmęczenia, choroby, itp. Podstawową zasadą bezpieczeństwa jest poruszanie się w ruchu sprawnym pojazdem. Prowadzenie niesprawnego pojazdu jest naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sposób zachowania się osób uczestniczących w ruchu lądowym określony jest w szczególności w przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Czyn zabroniony stypizowany treścią art. 177 § 1 kk należy do kategorii przestępstw nieumyślnych, gdyż z treści tego przepisu wynika, że naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może nastąpić umyślnie lub nieumyślnie, natomiast skutki czynu stanowiące jego ustawowe znamię i decydujące o zaistnieniu przestępstwa są objęte nieumyślnością. Podstawową przesłanką odpowiedzialności za przestępstwo nieumyślne jest naruszenia zasady ostrożności, albowiem nie można przypisać nikomu popełnienia przestępstwa nieumyślnego, jeśli działał on zgodnie z zasadami ostrożności wymaganymi w danej sytuacji. Aby ustalić, czy czyn został popełniony nieumyślnie ustawa wymaga, aby jego popełnienie miało miejsce na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, w jakich podmiot podejmuje zachowanie ryzykując naruszenie dobra prawnego. Ponadto Sąd orzekający winien ustalić, że sprawca przewidywał, iż swoim zachowaniem może zrealizować znamiona czynu zabronionego (por. postanowienie SN z 5.11.2014r., V KK 162/14, opubl. Legalis nr 1180517).

Zachowanie się sprawcy polegające na naruszeniu zasad bezpieczeństwa musi przy tym pozostawać w związku przyczynowym ze skutkiem w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Przestępstwo określone w art. 177 § 1 kk jest przestępstwem materialnym co oznacza, że dla jego popełnienia konieczne jest wystąpienie określonego prawem skutku w postaci spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innego niż przewidziany w art. 156 § 1 kk, trwającego jednakże dłużej niż 7 dni.

W przedmiotowej sprawie, odnosząc się do sytuacji drogowej istniejącej w dniu zaistnienia zdarzenia drogowego, Sąd przyjął, że pokrzywdzona R. L. (2) jechała rowerem ścieżką rowerową przy ul. (...) w C. w kierunku C.. Warunki regulujące ruch rowerów ustanowione są w art. 33 Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 33 ust. 1 zd. 1 powołanej ustawy kierujący rowerem jest obowiązany korzystać z drogi dla rowerów lub pasa ruchu dla rowerów, jeśli są one wyznaczone dla kierunku, w którym się porusza lub zamierza skręcić. Niewątpliwie wzdłuż ul. (...) obok chodnika była

droga rowerów, z której pokrzywdzona korzystała. W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że pokrzywdzona nie przyczyniła się do powstania wypadku drogowego.

Kierująca samochodem C. oskarżona dojeżdżała do wyznaczonego przejazdu dla rowerów i przejścia dla pieszych w czasie, kiedy dla ich kierunku ruchu nadawany był sygnał zielony. Obowiązana była zatem zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pokrzywdzonej. Powinna odpowiednio zmniejszyć prędkość w celu zatrzymania się przed przejazdem dla rowerów i ustąpienia pierwszeństwa rowerzystce – pokrzywdzonej. Oskarżona nie zastosowała się do tych zasad, co wskazuje na jej niewłaściwą technikę i taktykę jazdy. D. Z. swoim nieprawidłowym zachowaniem bezpośrednio przyczyniła się do zaistnienia przedmiotowego zdarzenia w ruchu drogowym.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia pokrzywdzona R. L. (2) doznała obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu podudzia oraz zakażonej martwicy pourazowej tkanek miękkich lewej nogi z dużym owrzodzeniem, co naruszyło czynność narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

W realiach niniejszej sprawy celowym było zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania, rezygnując jednocześnie ze skazania D. Z.. Zdaniem Sądu spełnione są wszystkie przesłanki zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego opisane w art. 66 § 1 kk, zaś czyn przypisany oskarżonej jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 5 (art. 66 § 2 kk).

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu nie budzą wątpliwości, co wskazano powyżej. Sąd miał na uwadze sposób i okoliczności popełnionego czynu, rodzaj i charakter naruszonego dobra, którym jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym oraz rodzaj i charakter obrażeń odniesionych przez pokrzywdzoną. Wszystkie te okoliczności pozwoliły Sądowi na uznanie, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny. Ta okoliczność powiązana z faktem, że oskarżona nie była dotychczas karana sędownie i brak jest podstaw, aby przypuszczać, że może dopuścić się podobnych zachowań w przyszłości, dała Sądowi podstawę do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Mając na uwadze dotychczasowy sposób życia oskarżonej, zarówno przed i po popełnieniu przestępstwa, Sąd doszedł do przekonania, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżona będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni w przyszłości innych przestępstw. W ocenie Sąd sam fakt postawienia zarzutu i stawiennictwa w sądzie w roli oskarżonej jest dla D. Z. swoistego rodzaju dolegliwością.

Sąd ustalił w stosunku do oskarżonej okres próby wynoszący rok. Zdaniem Sądu będzie to odpowiedni okres, aby zweryfikować pozytywną prognozę kryminalistyczną wobec oskarżonej.

W punkcie 2 wyroku Sąd, na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonej D. Z. na rzecz pokrzywdzonej R. L. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 600 złotych, w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia. Niewątpliwie wartości doznanej przez pokrzywdzoną krzywdy nie sposób oszacować. Jednakże pamiętać należało, że do ustawowo określonych przesłanek orzekania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę zalicza się: skazanie za przestępstwo wyrządzające krzywdę, związek przyczynowy między przestępstwem a krzywdą, istnienie krzywdy w chwili orzekania, wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej złożony z zachowaniem ustawowego terminu. Przesłanką o charakterze negatywnym jest zaś wytoczenie powództwa o naprawienie szkody, której ma dotyczyć wniosek (por. wyrok SA w Szczecinie z 21.05.2015r., II AKa 64/15, opubl. Legalis nr 1338038). W niniejszej sprawie przesłanki pozytywne są spełnione w stopniu oczywistym, zaś przesłanka ujemna nie wystąpiła. Przy określaniu odpowiedniego zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności konkretnej sprawy. Uwzględniając kompensacyjną, a nie represyjną funkcję zadośćuczynienia oraz to, że zazwyczaj nie jest ono jedynym zastosowanym środkiem usunięcia skutków naruszenia, trzeba też przyjąć, że zasądzona kwota powinna być umiarkowana, utrzymana w rozsądnych granicach, a rozsądność tych granic warunkowana jest też realiami społeczno-gospodarczymi i środowiskowymi, a w tej konkretnej sprawie również oczekiwaniami pokrzywdzonej. Bezspornie sytuacja majątkowa oskarżonej (co dotyczy każdej sprawy) nie ma wpływu na wysokość zasądzanej kwoty. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulegało wątpliwości, że w wyniku działania oskarżonej powstała szkoda na osobie, obejmująca cierpienie fizyczne i moralne związane ze zdarzeniem. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd

wziął pod uwagę w szczególności takie okoliczności jak nasilenie cierpień fizycznych i psychicznych oraz negatywne następstwa czynu. W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy orzeczona na rzecz pokrzywdzonej kwota 600 złotych tytułem zadośćuczynienia będzie właściwa.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk uznając, że obowiązek ich uiszczenia byłby dla oskarżonej zbyt uciążliwy.